

6te April 1832 § 17 2den Afdeling, hvorved det vel tillades, at de Bygninger, der opføres fjernere end 300 Alen fra Kjøbstadens egentlige Grændse, maae indrettes efter de for Landbygningerne givne Forskrifter, men hvorfra dog gjøres en Undtagelse, hvor en Række af Bygninger er fremkommen udenfor Byens egentlige Grændse, der ikke ligge i en saadan indbyrdes Afstand, som for Landbygningerne er foreffreven; thi da bør, saavidt en saadan Række strækker sig, de for Kjøbstæderne foreskrevne Regler følges, uden Hensyn til Afstanden fra selve Byen". Ligeledes stemmer dette med Indholdet af § 36 i Bygningslov for Kjøbenhavn af 17de Marts 1856, hvorefter „ingen Bygning maa deles i flere særskilte Eiendomme, med mindre disse adskilles ved en Brandgavl". Den for Hovedstaden iøvrigt foreffrevne Bygningsmaade gjør nemlig Adskillelsen ved en Brandgavl tilstrækkelig betryggende, hvorimod paa Landet en Brandgavl bliver uden Betydning ved straataffede Steder, og derfor en særlig Bygningsmaade maa foreskrives, naar Stederne ligge indenfor en vis Afstand.

Vel har den Commission, der har været nedsat til at bedømme nærværende Lovudkast, forinden det blev Rigsdagen forelagt, formæent, at den omhandlede Bestemmelse maatte udfalde som ikke henhørende til nærværende Lov; men Ministeriet har dog anseet det aldeles nødvendigt, at den optages, naar ikke deslige Clustoner af Loven skulde finde Sted.

§ 18.

Skjøndt den heri indeholdte Regel følger af sig selv, har man dog anseet det rettest, at det udtrykkeligt blev udtalt, for at den engang opnaaede Brandstikkerhed ikke atter skulde forringes ved saadanne Forandringer ved Landbygninger, som ofte antages for mindre væsentlige, f. Ex. Ombygning af Tegltag med Straatag.

§ 19.

Ifølge Danske Lovs 5—10—55 jfr. 52 skal den, som bygger Huus eller Gaard, endog han bygger paa sit Eget, sætte det saa, at han paa sit Eget har baade Fortoug og Fægang og Farvei, og i den følgende 56de Arti-

kel er det bestemt, at Ingen maa have enten Port, Dør eller Udgang eller Binduer eller Udfigt der, som han ingen Fortoug har, med mindre han lovlig Adkomst eller Hævd derpaa haver. I sine Egne af Landet er det Bedtægt, at Enhver, som bygger, skal paa sin egen Grund affætte fornødent „Stigerum" o: saa megen Plads imellem Bygningen og Byggegrundens Grændse, at Stige derpaa kan anbringes til Husets og navnlig Tagets Reparation. Hermed kan sammenholdes Bestemmelsen i Forordningen af 29de Februar 1792 § 3, at der, naar nye Gaarde eller Huse opbygges i Byerne, altid efter Mulighed skal være fornødent Mellemrum. Imidlertid er der intetseds foreffrevet nogen almindelig Regel for, hvor stor en Afstand der bør være imellem Bygningen og Byggegrundens Grændse, og de særlige Bestemmelser, som desangaaende ere optagne i Bygningsloven af 17de Marts 1856 §§ 84—88 for Kjøbenhavns Forstæder, findes ikke at kunne udvides til Landet. Da nu 5 Alen er anseet som den korteste Afstand, der af Hensyn til Brandstikkerheden kan tilstedes imellem forskjellige Steder, der ikke ere indrettede paa den i § 10 foreffrevne Maade, er det formeent, at Halsvæden heraf eller 2½ Alen bør efterlades imellem Bygningen og Grændsen til Naboens Grund.

§ 21.

I Forordningen af 29de Februar 1792 § 1 paabydes allerede, at ingen Nabning maa findes paa Tag, Muur eller Væg, hvorved Ildbrand kan opkomme eller udbredes. Denne Bestemmelse er allerede paa sine Steder fortolket i Dverestemmelse med nærværende Paragraph, og da Undladelsen af denne Forsigtighedsregel ifølge den gjorte Erfaring ofte har affødt Ildsvaade eller dog dens videre Forplantelse, og da de ved dens Tagtagelse medførte Bekostninger i sig selv ville være ubetydelige, har man anseet en saadan bestemt udtalt Forskrift som ønskelig.

§ 22.

Den større Brandfare, som slige Anlæg medføre derved, at der er megen Brug for Ild og Lys eller at man forarbejder eller der